

Avondmaal: “Gods vredesmacht” – Mattheus 5: 9

Orde van dienst:

Welkom

Votum en zegengroet Nieuw Liedboek 377 “Zoals ik ben...”

Schuldbelijdenis.

Psalm 119: 64

Genadeverkondiging.

Psalm 85: 3, 4

Voor de kinderen: Twee treinen.

GK 90: 1

Lezen: Mattheus 5: 1-16

Preek over Mattheus 5: 9

Avondmaal:

Lezen formulier 5

Zingen bij het aangaan: GK 125

Muziek

Psalm 111

Gebed

Collecten

GK 64 (met tweede stem?)

Zegen.

Voor de kinderen: Twee treinen.

Preek:

Broeders en zusters, jongens en meisjes, gasten,

Dát is nog eens een mooie tekst: “Gelukkig de vreedstichters...”.

Want vrede willen we allemaal.

Wat kun je daarnaar verlangen in een wereld vol oorlogen, conflicten en aanslagen. Vrede.

En wat zullen joden in Jezus’ dagen ook verlangd hebben naar vrede. Sjaloom.

In zijn dagen giste overal om Hem heen het geweld. Opstand tegen de Romeinen.

Zeloten, die voortdurend zochten naar een kans voor een aanslag. In hun ogen de haat.

Onder hun mantels hun korte dolken.

In die dagen klinken in de heuvels de woorden van Jezus: “Gelukkig de vreedstichters...”.

Miljoenen mensen zeggen Jezus dit vol verlangen na: “Gelukkig de vreedstichters...”.

Ook mensen, die niet in Hem geloven.

Moslims, Hindoes, atheïsten...

De vraag is alleen: wie zijn die vreedstichters nu precies?

Hoe kun je dat worden?

Om te beginnen wil ik alvast **één misverstand** wegnemen: vreedstichter-zijn is geen kwestie van karakter. Dat kent u wel: de één heeft gewoon een vredelievend karakter. En de ander is veel opvliegender. Er is tussen mensen verschil in temperament.

Maar iemand, die van karakter vredelievend is, is dus niet altijd beter dan iemand, die meer opvliegend is. Iemand kan ook vredelievend zijn uit gemakzucht. Hij wil niet te veel sores.

En iemand, die opvliegend is, kan dat ook zijn omdat het over iets gaat, dat erg belangrijk is.

Dan maar liever even botsen!
Maar het gaat dus veel dieper dan een karakter.

Wat is een vredestichter dan?

Wij zien een vredestichter vaak als iemand, die twee partijen weer met elkaar verzoent. Zoals bijvoorbeeld Kofie Hanan van de VN dat vaak deed.. Hij heeft vaak bemiddeld tussen de Israëliërs en de Palestijnen. Hij kreeg daarom ook in 2001 de Nobelprijs voor de vrede. En dat is natuurlijk heel mooi.

Wat mooi, als je twee families, twee broers, twee zussen, weer bij elkaar brengt. Als jij met beide partijen mag spreken en bemiddelen en de vrede komt terug! Schitterend.

Dan lijkt je op de Here Jezus.

Hij is onze Middelaar en heeft door zijn dood aan het kruis mensen weer met God verzoend. Het avondmaal, brood en wijn, zijn van die verzoening het teken en zegel.

Nee, Hij kreeg daar niet de Nobelprijs voor: Hij ontving een troon in de hemel en een naam boven alle naam. En op een dag zal iedere knie zich buigen voor deze Vredesvorst.

Wat mooi als je op hem mag lijken!

Vrede stichten is Goddelijk werk.

Ja, en toch, hoe mooi dit ook is, Jezus' woorden gaan dieper.

Komen dichterbij. Doen pijn.

Want Jezus spreekt de mensen aan, die om hem heen zitten op de berg. Hij heeft het niet over Kofi Hanan of moeder Theresa. Hij spreekt mij aan.

Want als ik twee families bij elkaar breng aan een familiediner of twee broers weer met elkaar verzoen, dan is dat mooi, maar ik blijf zelf buiten beeld. Ik ben neutraal.

Maar: Jezus spreekt de mensen aan. Hij spreekt mij aan. Ik moet vrede maken met de mensen om mij heen.

En dan wordt het moeilijk.

Waarom?

Omdat een echte vredestichter altijd begint met de vraag: "Heb ik het wel goed gedaan?"

Waar zat ik fout? Ben ik te scherp geweest? Heb ik wel geluisterd?"

Hij begint bij zichzelf.

Want het kenmerk van ruzie en strijd is, dat je vooral goed ziet wat de ander verkeerd deed. En je kunt ook nog eens helemaal gelijk hebben.

Maar je zult de ander niet makkelijk bereiken, als je geen oog hebt voor je eigen aandeel.

Als je dat niet eerst wilt zien.

Het vraagt dus veel zelfinzicht.

Nederigheid.

Voeten wassen.

Wat moeilijk. Wat komt Jezus akelig dichtbij!

Ja, en tegelijk, wat mooi!

Want het is Jezus, die dit tegen mij zegt!

De Zoon van God.

Hij is naar mij toegekomen. Mens geworden als ik. Hij vernedert zich. Komt heel dichtbij.

Het is moeilijk om je eigen fouten en zwakheden te zien. Om alleen al voor jezelf te erkennen, dat je fout zit. Bang voor afwijzing. Vernedering. De schaamte.

Maar nu: het is Jezus tegen wie je het zegt.

Hij is nu juist gekomen om je te laten weten, dat je door God niet afgewezen wordt.

Hij is juist gekomen om je terug te winnen voor God.

Zonder verwijt neemt hij mijn zonden en zwakheden op zijn schouders. Alsof het zijn zonden en zwakheden zijn. Hij sterft aan het kruis. Een vreselijke en vernederende dood.

Zo maakte hij vrede tussen mij en God.

Ik mag uit deze vrede putten, ik mag Hem volgen. Van hem leren buigen.

Wat goed, dat hij zo dichtbij komt.

Dat hij mij helpt en mijn hart vult met een vrede, die boven alles uit gaat.
Hij is de bron.
Hij vervult je hart.

Er komt nog iets heel moois bij.
Want Jezus zegt: "Gelukkig de vreedestichters, want zij zullen kinderen van God genoemd worden".
Letterlijk staat er 'zonen van God'.
In de dagen van Jezus zag de keizer zichzelf als zoon van god.
De godenzonen waren de machthebbers, de uitblinkers, de overwinnaars.
Zoals in onze tijd voetballers godenzonen zijn. Toegejuicht door de massa.
Maar Jezus draait het om: je bent een zoon van God als je zwak durft te zijn. Als je ook naar jezelf durft te kijken. Als je vrede sticht. Als je wilt buigen.
Dán ben je pas echt sterk.
Als je het vermogen hebt, de kracht, om terug te slaan, maar dat niet doet.
Dán ben je een echte godenzoon.
Stel je voor: je mag een zoon van God zijn.
Delen in zijn liefde.
Erfgenaam van zijn nieuwe Koninkrijk van vrede.
Wat wil je nog meer!

Het wordt nog mooier.
Jezus zegt: "Gelukkig de vreedestichters, want zij zullen kinderen van God genoemd worden".
Hij bedoelt: de mensen om je heen zullen je zo noemen.
Zij zullen in jouw leven, jouw liefde, God herkennen!
En dat is het mooiste.
Dat je kind van God bent, dat je in de hemel mag komen, allemaal mooi.
Maar het mooiste is dit: dat mensen jou een kind van God noemen, omdat ze in jou dezelfde liefde en vrede terug zien als in God.
Wat een eer!
Wat een diepe vervulling van je leven!
Mooier, dan de Nobelprijs: je mag een licht van God zijn.

Daarom is het avondmaal ook zo belangrijk.
Daar kun je namelijk zien hoe dichtbij God wil zijn.
Hij is geen God, die vanaf een hoge troon zijn geboden laat afgeven.
Hij is geen God, die mensen door zwaarden of bedreigingen tot bekering dwingt.
Hij wil in je hart zijn.
Het avondmaal is een maaltijd vol intimiteit.
Alleen al dat je samen een maaltijd hebt.
Maar ook dat brood, de wijn: dat eet je op, dat drink je in. De moleculen worden één met jouw lichaam. Meer één kun je niet worden.
Zo één wil God ook met jou worden.
Het is de taal van de liefde.
Zoals je in het Hooglied ook terughoort: "Ik ben van mijn geliefde en mijn liefste is van mij!".
Het is de taal van de vergeving. Het offer.
Aan het avondmaal zie je wie de almachtige God voor jou wil zijn.
Hij vult je hart.
Je bent zijn kind.
Van binnen uit groeit het verlangen om voor hem te leven.
"Kind van God": een mooiere titel ken ik niet.
Amen.